

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Deum non justitiæ, sed misericordiæ, immò misericordiaru[m] Patrem
esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

tonstrina sedentem faber quidam erarius, impacta securi, occidit. Cuius manus homicidam vinctum miserunt ad Pittacum, ut de eo supplicium sumeret. At ille, cognita causa, dimisit hominem dicens: Ignoscantiam esse potiore penitentia: seu: Melius est ignoscere, quam punire. Hoc factum dictumque ita Pittacum reddidit amabilem, ut inter Mundi sapientes reponeretur. Dei Filium nos occidimus, sanguis eius adhuc clamat de terra, rei sumus. Non possumus negare factum. Ipse enim vulneratus est, propter iniquitates nostras, attritus est, propter scelera nostra. Quid supererat? Ante Patrem illius stabamus, qui nos perdere potuisset in gehennam. Sed ille inexpectatam protulit sententiam. Audi Filium illius: *Euntes autem, ait: discite, quid est: Misericordiam volo, & non sacrificium.* Potuisset damnare, voluit saluare; & meritis vindictam exhibuit gratiam; quando & Filius eius pro crucifixoribus suis oravit, immo morte sua redemit ipsos etiam suos crucifixo. Quæ maior Bonitas excogitari potuisset? Rex ille, cum audisset vel seruos suos contumelios affectos & occisos, iratus est, & missis exercitibus suis, perdidit homicidas illos, & civitatem illorum succendit. Deus audiuit & vidit, Filium suum unigenitum, heu quantis, ante iniquos Iudices, contumelios affectum, ac denique etiam, in infami ligno, dirissimè interemptum, cum mittere posset duodecim millia, immo duodecies mille legiones Angelorum, & Deicidas perdere, non misit, sed illis ipsis sanguinem in lytrum ac redemptionem donavit, qui eum profuderunt. Quis posset esse altior gradus charitatis?

Eras. lib. 7. Apoph.

Isa. 53. 3.

Matth. 6. 1. 3.

Matth. 22. 7.

Ob hanc charitatem ait Apostolus: *Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Iesu Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis:* Rectè, inquit S. Bernardus, non Pater iudiciorum, vel ultionum dicitur, sed Pater misericordiarum: non modo quod pater videatur misereri potius, quam indignari, & quemadmodum pater filiorum misereatur timentium se; sed eo magis, quod miserendi causam & originemumat ex proprio; iudicandi vel ulciscendi magis ex nostro, ex nostris scilicet peccatis. Sed si propter hoc Pater misericordie, quare Pater misericordiarum? Apostolus nobis in vno verbo, in filio vno, ipsam quoque duplicem misericordiam commendat, Patrem dicens non vnius tantum misericordie, sed misericordiarum, & Deus non vnius, sed totius consolationis, qui consolatur nos, non modo in hac, vel illa, sed in omni tribulatione. *Misericordia Domini multa ait quidam; quia videlicet multae tribulationes infortium, & de omnibus his liberabit eos*

II.
2. Cor. 1. 3.
S. Bernard.
serm. 5. de
Natali Do-
mini.

Dominus. Vnus est Dei Filius, unum Verbum, sed miseria nostra multiplex, non modo magnam misericordiam sed multitudinem querit miserationum. Forte tamen propter substantiam duplicem, qua subsistit humana conditio, cum sit vtraq, tam misera, non incongrue duplex hominum dicatur esse miseria, licet sit multiplex in vtraq. Siquidem & corporis & cordis nostri tribulationes multiplicata sunt, sed ab vtriusq, necessitatibus eruit, qui totum hominem saluum facit.

III.

Est illius quidem & punire peccatores, sed proprium illius dicitur esse, *misereri semper & parcere*. Quia in hac vita suam exerit bonitatem, in altera ostendet seueritatem. Ibi vt iustus, hic vt misericors vult prædicari. Cuius Misericordiam ac Bonitatem, qui agnoscit, nã ille nunquam in impatientiam ebulliet, sed verbum illud bonum eruçtabit: *O quam suavis est, Domine, spiritus tuus in omnibus!* itemque, *Cum das nobis disciplinam, inimicos nostros multipliciter flagellas, vt Bonitatem tuam cogitemus iudicantes: & cum de nobis iudicatur, speremus Misericordiam tuam.* Nihil de viro bono mali suspicamur; consilia, facta, dicta illius nunquam sinistrè accipimus, aut interpretamur; cur suspicemur de Bono Deo? aut cur de illo malè cogitemus? Multùm proinde refert, *diuitias Bonitatis eius, & patientia, & longanimitatis non contemnere, sed curatissimè expensas habere.* Quia autem bonitas rei, aliud nihil est, quàm perfectio rei, siue naturalis, siue moralis, facile est videre, naturalem in Deo bonitatem summam esse, cum in eo summa sit nature excellentia, per quam omnem à se ipso, & in se ipso, adeoque illimitatam, infinitamque habet perfectionem. Itaque in eo infinita lux, infinita sapientia, infinita potentia, infinita pulchritudo, infinita suauitas, infinita voluptas, infinita beatitudo, infinita sanctitas, infinita benignitas, infinita misericordia, tanquam in infinito quodam bonorum omnium Oceano, continetur. Itaque est fons inexhaustus omnis boni; fons fontium indiuisus, nec per multas formas, tanquam per riuos dispersus, sed in suamet natura vnica & simplicissima hæc omnia eminentissimè complectens; se ipsum implens, nec aliunde capiens mensuram aut terminum, sed vndique interminatus & illimitatus; cui nulla potest fieri accessio, nullum accidere detrimentum. Arbor bona potest ardescere, vinum bonum potest expirare; gemma bona potest perdere splendorem; homo bonus potest in vitia declinare; potuit & Angelus bonus excidere, ac fieri teterrimus cacodæmon; at Consilia

Sap. 12. 1.

Ibid. 7. 22.

Rom. 2. 4.